

An illustration of a woman with dark hair, wearing a red dress with white polka dots and a red headband with white polka dots. She is holding a white rectangular sign with both hands. The background is a dense pattern of colorful polka dots in various colors including yellow, blue, green, pink, and purple. The woman is smiling slightly and looking towards the viewer.

HALINA
PAWLOWSKÁ
MILÝ BENE

Milý Bene

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.motto.cz

www.albatrosmedia.cz

motto

Halina Pawlowská

Milý Bene – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

HALINA
PAWLOWSKÁ
MILÝ BENE

Praha 2021

Jemné upozornění:

Hrdinové, kteří v tomto příběhu vystupují,
neodpovídají žádným konkrétním lidem.

I když by klidně mohli...

1.

Milý Bene,

osmnáct zavazadel nanosil Martin do auta. Měla jsem dva velké kufry a spoustu malých a menších tašek, protože si myslím, že je daleko lepší nemít věci na jedné hromadě, ale pěkně složené podle žánru.

Tak jsem měla taštičku na šminky a taštičku na léky a tašku na pláž a na přenocování a šaty na večer a šaty na terasu, až budu z našeho apartmánu koukat na obzor.

Taky jsem měla tašku na boty do města, kde jsem si chtěla koupit nějakou úchvatnou podzimní módní kreaci, a taky tašku na boty do vody a do písku a na běhání po prašných cestách, až si vyjdeme do kopců do nějaké domácí restaurace na nefalšovaně toskánský oběd.

Vláčela jsem s sebou pochopitelně taky počítač a nabíječky a knihy. Hodně knih, protože já čtu pořád.

Martin je veliký chlap, není tak vysoký jako ty nebo tvůj bratr, ale do dvou metrů mu zas moc nechybí. Má široká ramena i záda, a když tloustne, tloustne hlavně v těch zádech. Vypadá, že by mohl přenášet klavíry, a já si vedle něj připadám příjemně malinká.

Martin si pro sebe sbalil pět tašek. Měl v nich asi třicet šortek a padesát triček. Martin je můj bratra-

nec z druhé ruky. Klidně ti o něm napíšu víc, ale teď se potřebuju dostat k věci, abys pochopil, v jaké chvíli mne zastihl tvůj dopis.

Takže... osmnáct zavazadel bylo v autě, v našem subaru, a už jsme čekali jen na dceru. Rozvedla se na jaře. Její muž rok trčel covidově doma a pak šel na výstavu a už se nevrátil. Vyšlo najevo, že si na internetu nabrkl o deset let mladší slečnu.

Má dcera tuhle situaci zvládla nanejvýš dobře. Jen jednou utrousila, že má zničený život.

To jsem nemohla připustit, aby si myslela, že má zničený život. I proto jsem nadšeně rozvíjela myšlenku, že pojedeme do luxusního jachtařského přístavu, že si tam budeme užívat slunce a lahůdek nejméně tři týdny a že načerpáme nejen vitamin D k boji proti virům, ale taky energii, abychom se mohly radovat!

V plánu jsme měli jet dvěma auty, protože dceři po rozvodu nezůstaly jen oči pro pláč, ale taky velký, černý pohřebák. Samozřejmě že to není auto určené pro převoz nebožtíků, je to auto světoznámé značky, prý je nejbezpečnější na světě, ale jeho designéři se u pohřební služby určitě inspirovali.

Už večer si dcera do pohřebáku nachystala tunový kufr s oblečením pro vnuka. Kdyby se mu promáčely botičky, kdyby se mu potrhala košile, kdyby náhle celý vyrostl o dva metry... Nikdy jsem tolik dětského oblečení pohromadě neviděla!

Obložila jsem housky s uherákem a s čedarem

a s máslem a s ředkvičkami, koupila jsem malé láhve s minerálkami a taky jsem přichystala gumové medvídky, protože vím, že Martin je při řízení rád žvýká. Já jsem taky ráda, když je při řízení žvýká, protože pak Martina nepodezřívám, že spí. Martin totiž hodně spí. Kdykoliv a kdekoliv. Při jízdě autem, když kilometry na dálnici ubíhají hladce, se mu oči potáhnou mžurkou a Martin upadne do letargie. V tu chvíli ho nenávidím! A když na něj promluví, tak většinou jen něco podrážděně zamumlá. Evidentně nechce být ve spánku rušen.

Má dcera s Martinem odmítá jezdit, považuje to za velmi nebezpečné. Odmítá mu taky půjčit, byť i jen na vteřinu, své auto, aby ho nepoškodil.

Vždycky mne fascinuje, jak mi dcera krvelačně popisuje Martinovu neschopnost řízení a pak ho klidně nechá, aby mne někam vezl. Aspoň vím, na čem jsem, říkám si, ale v hloubi duše se chvěju, protože OPRAVDU vlastně tím pádem vím, že až budu úplně stará a úplně nepohyblivá, má dcera mne šoupne někam do seniorhausu a bůhví, jestli se na mě přijde vůbec kdy podívat.

Má dcera je hodná holka, ale její laskavost je omezená vlastními zájmy a pocitem, že nic nesmí stát v cestě jejímu štěstí.

Což ten její exmanžel evidentně stál!

Tak dál!

Dohodli jsme se, že vyjedeme asi v osm. Od sedmi jsme s Martinem stepovali v kuchyni. Martin vyráběl

led, abychom měli housky pěkně v chladu, a já jsem ještě přibalila látkové servítky, které jsem sladila s papírovými ubrousky.

Obdivovala jsem se, jak mám nádherná zavazadla, jak elegantně dokážu cestovat, a těšila jsem se, jak si v hotelu těsně za italskými hranicemi, přesně na půl cesty, dám k večeři aperol a čerstvou rybu.

Ještě k těm zavazadlům. Od dětství mne pronásleduje pohled na ukrajinské příbuzné. Přijížděli k nám v houfech a své věci vláčeli buď v polorozpadlých, špinavých, papírových krabicích, nebo v obrovských, záplatovaných taškách. Bylo evidentní, že o kultuře cestování nevěděli nic. Šlo čistě jen o to, aby motouzy zvládly udržet jejich pět švestek, aby šly přemístit jinam. Och, jak mi těch mých ukrajinských příbuzných bylo líto! Och, jaký stud jsem pocítila, když jsem se poprvé vydala za svou sestřenicí z máminy strany do Švýcarska. V jejím pohledu jsem viděla útrpnost mých vlastních očí, když jsem pozorovala bágly z Ukrajiny. Švýcarská sestřenice si totiž se stejným odporem měřila můj kufr. Myslela jsem si, že je šik, a myslela jsem si to jen proto, že jsem o existenci kufříků z lesklé kůže, z laku a barevných skořepin neměla ani tušení.

No... Martin je docela lenoch, všechno dělá nesmírně pomalu, ale když už se do něčeho pustí, tak pořádně. Dokud mu stačí síly. Někdy mu dojdou uprostřed díla a pak ze zdi trčí holá žárovka celé roky... Před naší dovolenou měl Martin síly dost!

Pokojně jsme si vypili kávu.

Martin pak netrpělivě koukl na hodinky. „Už je osm deset!“ řekl protivně.

Jsem vztahovačná. Můj manžel, který už umřel, mě skoro čtyřicet let utvrzoval v tom, že za všechno můžu já! Za to, že ztratil na silnici směr, za to, že syn málo mluví, za to, že dcera moc mluví, za to, že modřín na naší zahradě předčasně opadal, za to, že tchyně má ječák, můžu za to, že prší, že je vítr, že nám někdo ukradl okap a že má žízeň. Když manželovi diagnostikovali nádor na mozku, přitiskla jsem se k němu a zašeptala jsem: „Promiň!“

Pochopitelně jsem si myslela, že mi Martin vyčítá, že je dcera nedochvilná, že jsem ji špatně vychovala. Protože jak by mohla být má dcera dochvilná, když já jsem včas nepřišla snad nikdy nikam?!

To je pravda! Nechodím nikam včas, a netrápím se tím. Dokonce možná že jsem na to i pyšná!

Odjakživa mi lezla na nervy má máma. Když jsme měli jet vlakem ve čtyři, tak už v jednu byla oblečená, obutá a se šíleným svitem v oku pištěla, že musíme pospíchat, nebo nám to ujede! Můj otec byl druhý extrém. Čím víc máma pištěla, tím víc se loudal. Než si omotal kolem krku šálu, uběhly týdny, než si nasadil klobouk, bylo desetiletí fuč. Ve většině případů nám vlak opravdu ujel. Jsem přesvědčená, že to otci nevadilo. Že mu stálo za to vidět mámu, jak křičí, řve a pak se zlomí v poznání, že můj otec nikdy jiný ne-

bude a že ho buď musí na místě zabít, anebo ho milovat. A protože máma u sebe nikdy neměla žádnou ostrou zbraň, tak s mým otcem vydržela asi sto let.

Myslím, že včas všude chodí jen staří lidé. Myslím, že je to proto, že se bojí, aby neumřeli dřív, než budou v cíli.

Náš cíl byl vzdálený tisíc tři sta kilometrů, a i když bylo už deset pryč, tak jsme pořád dřepěli u čtvrtého kafe v naší kuchyni, protože dcera s vnukem ještě nevyšli z ložnice.

Stalo se tak až v jednu, kdy dcera s obličejem otlačeným od polštáře prohlásila, že celou noc nespala, protože vnukovi se viklala stolička, která mu vypadla až ráno. Dcera řekla, že absolutně není schopná řídit, ať jedeme napřed, že ona někdy dorazí.

„Někdy dorazíš?“ nechápala jsem. „Máme na tebe čekat na dálnici nebo v tom hotelu, který jsme rezervovali na noc, nebo máme jet až do Toskánska a ty prostě jen tak někdy přijedeš?“

Najednou mi celá akce připadala nesmyslná. Do Itálie jsem chtěla jet jen kvůli dceři, aby i jako čerstvě rozvedená mohla vidět uklidňující nadějný obzor a svou pleť opálit do odstínu, ze kterého budou muži šílet.

„Jed'te, jed'te!“ řekla dcera a myslela jsem, že se rozpláče. Pak se její obličej zatvrdil, nasadila ten nejprotivnější tón a dodala: „Ledaže... ledaže... bychom jeli jen jedním autem a řídil by dneska Martin!“

Osmnáct zavazadel Martin vynosil z našeho subaru a naskládal je do dceřina pohřebáku.

Vyrazili jsme směr Toskánsko v půl třetí odpoledne. Ve čtyři jsem zjistila, že housek je pro kolektiv čtyř lidí málo, že je chyba, že jsem obložila housky sýrem s laktózou, když je na ni vnuk alergický, a že jsem nemožná, protože s sebou nemám salátovou okurku nakrájenou na tenké proužky ani kešu oříšky v hořké čokoládě.

Sluníčko svítilo, paprsky se odrážely ve skle, nebe bylo modré, Martin vypadal za volantem mužně, dceřa klimbala, vnuk čuměl do mobilu, pes z okna a já se na okamžik roztetelila pocitem, že i když má naše dovolená dost komplikovaný začátek, čekají nás nádherné chvíle!

A o těch ti, můj milý Bene, napíšu až zítra!

P.S.

Samozřejmě, že si tě dobře pamatuju!

Proboha, vysvětli mi, proč máš na té fotce, cos mi poslal, tak strašně malé šortky?

2.

Milý Bene,

docela jsi mne otrávil, když ses zmínil o Barboře. Z toho, že jí dal Ríša přede mnou přednost, jsem se vzpamatovávala asi tři roky. Na druhou stranu je docela zábavné, že ty šortky má na svědomí právě ona. Copak je vyučená švadlena? Myslela jsem, že vystudovala psychologii a že Ríšu obloudila na základě svých freudovských znalostí. Nechtěla jsem si přiznat, že se prostě asi Ríšovi líbila víc. Protože měla prsa a boky tak akorát a smála se tak nějak hrdelně sexy, že jsem si vedle ní připadala jak učitelka z mateřské školky, která největší vzrůšo zažila, když skládala dřevěný vláček. Na Barboru jsem tehdy neměla a vzhledem k velikosti tvých šortek, které tvé mužství odhalují víc, než kdybys byl úplně nahý, na Barboru evidentně nemám ani teď!

Mimochodem... Martin, můj bratranec, měl v autě cestou do Toskánska taky šortky. Takové ty velké, plandavé, co končí pod koleny. Martin měl na nohou sandály a v nich ponožky. Tak moc mi připomínal karikaturu typického Čecha, že jsem se nedokázala ovládnout a na otázku ženy na benzince, jestli jde ten pán se mnou, jsem řekla, že ne. Martin se mě pak před ní zeptal, jestli mi má koupit vodu, a já jsem mu řekla, že

na to jde nějak rychle, a on vůbec nechápal a já mrkala na tu benzinářku, abych jako naznačila, že Martin je úplně cizí člověk, který po mně jede.

Ona jen zírala a já blábolila, že vodu jen tak s někým cizím nepiju, a Martin byl úplně v šoku a řekl: „Prosím tě, od kdy?!“

„Nemáte šanci!“ zapištěla jsem a odběhla. Tedy... já odbíhám jen ve svých představách, ve skutečnosti jsem se odkolébala do auta jako opotřebovaná kachna a nadávala jsem si, co mě, proboha, pudí k tomu, abych se snažila zapůsobit na úplně neznámé lidi. Proč se musím předvádět i před benzinářkou?!

Moc jsem se za sebe styděla, jak jsem povrchní a vadí mi ponožky v sandálech, když se mám zajímat výhradně o nitro a hluboké umělecké hodnoty. Proto jsem pak byla na Martina asi hodinu přemrštěně hodná, což si ale nezasloužil. Snědl nejvíc housek bez ohledu na to, že s námi jede dítě, a volantem točil mastnými rukama. Taky mu na vlasech ulpěl kousek másla a já jsem mu to schválně neřekla. Až vnuk, který nesnesl mezi sebou a Martinem vzdálenost menší než dva metry, zasyčel: „Něco děsně odporného ti leze po hlavě!“

Asi deset kilometrů za německými hranicemi Martin prudce zabrzdil a mým tělem projela ostrá bolest. Až se mi zvedl žaludek.

„Umírám!“ oznámila jsem, ale vnuk hrál fortnajt a dcera zamumlala: „Spím!“

Martin nereagoval vůbec.

„Jáúúú!“ Jako kdyby do mne někdo zabodl oštěp, který mne proklál skrz naskrz.

„Zastav! Stop! Stůj!“

Martin zastavil. Neochotně. Měl takový ten výraz: Proč jsem radši nezůstal doma? Teď tady ta umírá a bůhví, kdy se kvůli tomu dostanu k večeři!

Podařilo se mi identifikovat, že zdroj bolesti mám na levé straně těla těsně pod prsem.

„Radši si tam ani nesahej!“ řekl Martin.

„Krvácíš?“ zeptala se dcera zvědavě.

Asi deset kilometrů za německými hranicemi jsem v odstavném pruhu dálnice odhalila řadra.

Hned bylo všechno jasné. Víím, že je to velmi ženská informace, ale musím ti ji sdělit. Představ si, že se mi při tom prudkém Martinově zabrzdění zlomila kostice v podprsence. Praskla jako obruč na černokněžníkovi.

O kosticích toho víím hodně. Možná proto, že mi prsa vypučela tak závratně, že jsem musela podprsenku nosit už od čtrnácti i ve chvílích, kdy jsem šla jen před dům se smetím.

Myslím si, že žádný muž by podprsenku nikdy nenosil, že i kdyby měl řadra až ke kolenům, nedokázal by si je denně spoutat a jako s batohem s nimi chodit do společnosti i posilovat. Tenkrát, když jsem odešla a tebe jsem pak už nikdy neviděla, tenkrát jsem na sobě měla podprsenku od plavek. Nosila jsem ji roky. Měla jsem jenom tu. Každý den jsem ji prala v šampo-